

Βρήκε την βιολογική μητέρα της μετά απο 59 χρόνια

Βίντεο: alphatv.gr

της **Κατερίνας Ροββά**

Η πρώτη συνάντηση της Ευτυχίας Νούλα, ως τότε Linda Carroll Forrest Trotter, με τη βιολογική της μητέρα, Χαρίκλεια, στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος, στις 16 Ιουνίου 2017. Βρέθηκαν μετά από 59 χρόνια.

Στις 18 Απριλίου του 1959, ημέρα Κυριακή και μόλις μισή ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, ένα κοριτσάκι έξι ημερών αφηνόταν στο Δημοτικό Ορφανοτροφείο Πατρών.

Θα καταγραφόταν στα μητρώα του με τον αριθμό 11056. Φορούσε στο χέρι ένα βραχιολάκι από κόκκινη και λευκή κλωστή και στο πόδι μια λευκή κορδέλα, ενώ το συνόδευε ένα τρυφερό σημείωμα: «Σας παρακαλώ να καταγραφεί στο ίδρυμα με αυτά τα αναγνωριστικά σημάδια. Το παιδί θα ζητηθεί. Είναι αβάπτιστο, κοριτσάκι, έξι ημερών. Η μητέρα».

Το παιδί δεν πρόλαβε να ζητηθεί. Υιοθετήθηκε λίγο αργότερα από την αμερικανική οικογένεια Rind έχοντας βαπτιστεί Ελπίδα και έχοντας λάβει το επώνυμο Ελευθεριάδου.

Σήμερα είναι η Shari Rind Beque. Ένα από τα εκατοντάδες ελληνόπουλα που αναζητούν τις βιολογικές τους οικογένειες καθώς εστάλησαν για υιοθεσία στην Αμερική με σκανδαλώδεις διαδικασίες την περίοδο 1945-1960.

Πλέον, οι υιοθετημένοι Έλληνες έχουν συστήσει έναν οργανισμό με έδρα το Τενεσί, τον The Eftychia Project (<https://www.facebook.com/TheEftychiaProject>), μέσω του οποίου επιχειρούν να υπερβούν σκοπέλους ανυπέρβλητους επί δεκαετίες, τα ελλιπή πιστοποιητικά, τα ψευδή στοιχεία, την άρνηση συνεργασίας από πλευράς των ιδρυμάτων, τα εμπόδια της απόστασης, της γλώσσας και του χρόνου ώστε να ανακαλύψουν τις ρίζες τους στην Ελλάδα.



Η Linda Carroll Forrest Trotter (Εντυχία Νούλα) με την υπέργερη μητέρα της

Κυκλώματα

«Ένας αγώνας ζωής συγκινητικός και σημαδεμένος από τις πληγές της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Σύμφωνα με υπολογισμούς, από το 1948 ως 1962 περίπου 3.200 ελληνόπουλα έφυγαν με αδιαφανείς υιοθεσίες για την Αμερική και περίπου άλλα 600 για την Ολλανδία.

«Ανήκαν κυρίως σε τρεις κατηγορίες: ήταν άπορα παιδιά, παιδιά κομμουνιστών και παιδιά από άγαμες μητέρες» λέει η Gonda Van Steen, καθηγήτρια στο Τμήμα Ελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, η οποία έχει ερευνήσει εκτεταμένα επί μία δεκαετία το θέμα και έχει συγγράψει γράψει το βιβλίο «Adoption, Memory and Cold War Greece: Kid Pro Quo?».

«Χιλιάδες παιδιά μεταφέρθηκαν μαζικά στην Αμερική χωρίς κανείς να ελέγξει πού πάνε. Αρκεί οι οικογένειες να αποδείκνυαν ότι έχουν αρκετά χρήματα. Όλα γίνονταν γρήγορα και χωρίς διαδικασίες, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει καν μια ολοκληρωμένη λίστα υιοθεσιών εκείνης της περιόδου» αναφέρει.

Διευθυντές ιδρυμάτων, δικηγόροι, ακόμη και ιερείς συμμετείχαν στα κυκλώματα που εκμεταλλεύονταν τον ανθρώπινο πόνο γεννώντας τελικά τραγωδίες.

Κάποια από τα παιδιά έζησαν ευτυχισμένα, έχοντας όμως στερηθεί το δικαίωμα να μάθουν κάποια στιγμή την ιστορία τους, ενώ άλλα υπέστησαν λεκτική, ψυχική, σωματική ακόμη και σεξουαλική

κακοποίηση στις θετές τους οικογένειες.

Ορισμένα από όσα υιοθετήθηκαν σε μεγαλύτερη ηλικία διηγούνται επίσης περιστατικά κακοποίησης στα ορφανοτροφεία όπου έζησαν.



«Θαυματουργές» περιστάσεις

Η Linda Carrol Forrest Trotter ή Ευτυχία Νούλα είναι η εμπνεύστρια του Eftychia Project. Μια γυναίκα που κατόρθωσε να εντοπίσει τη βιολογική της μητέρα στην Ελλάδα 59 χρόνια μετά τη υιοθεσία της, χωρίς ως τότε να γνωρίζει τίποτε για τις ρίζες της.

«Υιοθετήθηκα το 1958 από δύο αξιολάτρευτους γονείς – υπήρξα τυχερή.

Ήμουν μία από τις υιοθεσίες παιδιών Ελλήνων στην Αμερική τις δεκαετίες του '50 και του '60.

Πολλές από αυτές ήταν τουλάχιστον παράτυπες και μερικές έως και παράνομες» λέει η Ευτυχία [μιλώντας στα «NEA»](#).

«Όταν ξεκίνησα να αναζητώ την οικογένειά μου, δεν γνώριζα καν ότι υπάρχουν 3.000 υιοθετημένοι Έλληνες στις ΗΠΑ, ούτε τις συνθήκες αυτών των υιοθεσιών.

Η υιοθεσία μου πραγματοποιήθηκε με τη βοήθεια ενός έλληνα ιερέα στο Σαν Αντόνιο του Τέξας, ο οποίος είχε βοηθήσει και άλλους εκεί να υιοθετήσουν ελληνόπουλα. Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου πίστευα ότι η μικρή μας ομάδα Ελλήνων στο Σαν Αντόνιο ήταν η μοναδική.

Επίσης, όπως και οι περισσότεροι, δεν γνώριζα το κοινωνικοοικονομικό και πολιτικό κλίμα της Ελλάδας τις δεκαετίες του '50 και του '60. Έτσι, όσοι υιοθετηθήκαμε κατά τη διάρκεια αυτών των σκανδαλωδών δεκαετιών δεν ψάξαμε μόνο τις ρίζες μας και τις ελληνικές μας οικογένειες, αλλά και απαντήσεις στο ερώτημα γιατί συνέβη αυτό το κίνημα μαζικών υιοθεσιών στην Αμερική».

Μέσα από μια σειρά «θαυματουργών» περιστάσεων, όπως λέει, η Ευτυχία βρήκε τη βιολογική της μητέρα στο χωριό Στράνωμα της Ναυπάκτου τον Ιούνιο του 2017, ύστερα από 59 χρόνια χωρισμού. «Ήταν κάτι που μου έδωσε απερίγραπτη χαρά, αλλά ήξερα ότι υπήρχαν πολλοί άλλοι που έψαχναν χρόνια χωρίς επιτυχία.

Ενιωσα ότι τότε ο Θεός έβαλε στην καρδιά μου την επιθυμία να βοηθήσω τους άλλους, όπως βοηθήθηκα κι εγώ, και να ενισχύσω τους δεσμούς μεταξύ όσων υιοθετηθήκαμε από την Ελλάδα. Έτσι γεννήθηκε ο φιλανθρωπικός, μη κερδοσκοπικός οργανισμός The Eftychia Project (theftychiaproject@gmail.com)».



— Η Linda Carrol Forrest Trotter ή Ευτυχία Νούλα είναι η εμπνεύστρια του Eftychia Project.



— Η Linda Carrol Forrest Trotter ή Ευτυχία Νούλα σε μικρή ηλικία με τους θετούς της γονείς

Επανασυνδέσεις

Μέσω του προγράμματος, που μετρά ένα έτος ζωής, έχουν επανασυνδεθεί ήδη με τις οικογένειές τους έξι υιοθετημένοι Έλληνες ενώ ήταν έτοιμες να ολοκληρωθούν αρκετές άλλες επανασυνδέσεις όταν ο COVID-19 ματαίωσε τα ταξίδια προς την Ελλάδα.

«Έχουμε επαφή με περισσότερους από 100 Έλληνες που υιοθετήθηκαν από το Βρεφοκομείο Αθηνών, το Ίδρυμα Μητέρα, τον Άγιο Στυλιανό στη Θεσσαλονίκη, το Βρεφοκομείο Πατρών ή αλλού και αναζητούν τους βιολογικούς τους γονείς.

Παρέχουμε δωρεάν βοήθεια και υποστήριξη είτε για την αναζήτηση, είτε για ζητήματα που σχετίζονται με την ελληνική ιθαγένεια, είτε για θέματα εκπαίδευσης ελληνικής ιστορίας, πολιτισμού, εθίμων και γλώσσας.

Επίσης μας έχουν προσεγγίσει οικογένειες Ελλήνων που ψάχνουν παιδιά τα οποία έδωσαν τότε για υιοθεσία» λέει η Ευτυχία. Υπάρχουν πολλά εμπόδια. «Μια βάση DNA ελλήνων υιοθετημένων θα ήταν πολύ χρήσιμη, ειδικά για εκείνους που δεν έχουν καθόλου έγγραφα, ενώ θα βοηθούσε επίσης μια παρέμβαση της ελληνικής κυβέρνησης ώστε να διασφαλιστεί ότι οι υιοθετημένοι θα έχουν απρόσκοπτη πρόσβαση σε αντίγραφα των πιστοποιητικών τους – ξέρω περιπτώσεις, που μοιάζουν με ανέκδοτα, υιοθετημένων που περίμεναν από 12 μήνες έως και 12 χρόνια για να παραλάβουν τα έγγραφά τους» προσθέτει η επικεφαλής του The Eftychia Project.

Μια οικογένεια, μια ιστορία

Τα παιδιά που υιοθετήθηκαν στην Αμερική αισθάνονται ξεχασμένα από τους πάντες. Για δεκαετίες οι υιοθεσίες τους ήταν θέμα ταμπού, μια πικρή ανάμνηση που η Ελλάδα θα προτιμούσε να ξεχάσει. Σιγά σιγά αυτό έχει αρχίσει να αλλάζει.

Οι οικογένειες πείθονται ότι δεν υπάρχει κοινωνικό στίγμα, ενώ οι υιοθετημένοι διαβεβαιώνουν πως το μόνο που τους νοιάζει είναι να μάθουν την αλήθεια. «Όσοι υιοθετήθηκαν τις δεκαετίες του '50 και του '60 πιθανότατα έχουν έλληνες γονείς που διανύουν τη δεκαετία των 70 και 80. Αρα ο χρόνος είναι ουσιαστικής σημασίας αν έχουν κάποια ελπίδα να τους βρουν ζωντανούς...» λέει η Ευτυχία Νούλα.

«Κι αν μη σκεφτεί κανείς ότι έχουν κάποια οικονομική απαίτηση, είναι όλοι διατεθειμένοι να υπογράψουν χαρτιά με τα οποία δεσμεύονται ότι το μόνο που θέλουν είναι μια σχέση με την οικογένειά τους».

Μια οικογένεια και μια ιστορία. Αυτές είναι όλες κι όλες οι απαιτήσεις τους. Γιατί είναι εξηντάρηδες, όμως στην πραγματικότητα δεν είναι παρά παιδιά. Παιδιά που χάθηκαν βίαια, που έγιναν θύματα κοινωνικών συνθηκών και τώρα πια θέλουν απλώς να επιστρέψουν στο σπίτι...

31.05.2020

Πηγή: in.gr